

slaget foreskriver jo, at, forsaavidt der efter den borgerlige Straffelov kan idømmes Bøder, skal denne Straf, naar Forbrydelsen vedrører den militære Tjeneste, ombyttes med mere speciel militære Straffe. Dette misbilligede det ærede Medlem, men udtalte imidlertid, at for de Meniges Bedkommende kunde det muligvis være meget rigtigt, at Bestemmelsen er saaledes, som den staar i Lovforslaget — saaledes forstod jeg i det Mindste det ærede Medlem —; men derimod fandt han Bestemmelsen utilstedelig for Befalingsmændenes Bedkommende. Jeg tror nu i det Hele, at Bødestrafte for militære Forseelser ikke ere heldige; det er at bringe Pengene med ind i en Straf, som saavidt mulig skal være ensartet for Alle, og der skal den mere Velhavende ikke kunne stilles mere gunstig end den mindre Bemidlede. Dette er Bevæggrunden til, at man ikke i saadanne Tilfælde har villet adoptere Bødestrafte i Lovforslaget. Den her foreslaede udstrakte Anvendelse af Livsstraf fandt det ærede Medlem ogsaa betænkelig. Han mente, at, naar man i den borgerlige Straffelov havde bestræbt sig for at indskrænke Livsstraffen til saa faa Tilfælde som muligt, saa burde man have fulgt den samme Vej i den militære Straffelov; men jeg beder det ærede Medlem og det høie Thing betænke, om der ikke paa det militære Omraade er Forbrydelser af den Art, at man er fuldt berettiget til, saa længe Livsstraffen opretholdes i Straffelovgivningingen — og jeg vil sige, selv efterat den skulde være forladt paa det civile Omraade — at opretholde den paa det militære Omraade og opretholde den der i et videre Omfang. Der kan en enkelt Mand's Forbrydelse medføre Ulykker for Fædrelandet og Tilintetgjørelse af Medborgeres Liv, og der bør man sætte en saa alvorlig Straf, som Livsstraffen er; den Paagjældende kan kun sone sin Brøde med sit Liv. Men saa, udtalte det ærede Medlem, burde man dog i alt Fald ikke lade denne Straf staa som et tomt Skræmmebillede i Loven, men sørge for, at den virkelig ogsaa kom til Udførelse i givne Tilfælde. Dertil skal jeg kun bemærke, at det jo dog ikke er Lovens Feil, dersom den ikke kommer til Udførelse; det er da Stemningen, som gjør sig gjældende

i et givet Dieblisk, og dette er jo desuden Noget, der gjælder om enhver Straffebestemmelse, som giver Balget imellem flere Straffe; i saadanne Tilfælde kan en slap Retsfølelse føre til, at man til Skade for den almindelige Straf vælger de mildere Straffe. — Det ærede Medlem udhævede ogsaa den Uoverensstemmelse, der er imellem den borgerlige Straffelov og den her foreslaede Straffelov med Hensyn til Straffen for Rømning, og der kan jeg ikke negte, at jeg blev noget overrasket ved at se den borgerlige Straffelovs forholdsvist store Strengthed, men jeg tror, at man i den militære Straffelov bør, navnlig for Rømning i Fredstid, ikke gaa videre med Hensyn til Straffens Haardhed, end man allerede er gaaet her i Lovforslaget. Naar det ærede Medlem kjendte de ofte ubetydelige Grunde, som kunne bringe en Mand til at unddrage sig sin Tjenestepligt ved Rømning, saa tror jeg, at han vilde være enig med Lovforslaget i, at man ikke bør sætte Straffen haardere, end den her er sat. — Det ærede Medlem kom dernæst til at omtale nogle Bestemmelser, som indeholdes i § 124, og sammenlignede denne Paragraf med § 121 og endelig med § 137, som omhandler Dvermands Behandling af Undergivne, og de Udtalelser, som det ærede Medlem her fremkom med; hørte jeg blive ledsagede af mange ærede Medlemmers lydige „Hør!“. Jeg tror nu ikke, at denne Tilslutning vilde have været saa stærk, naar der ikke for Dieblisket havde foreligget ganske særlige Omstændigheder, hvortil det ærede Medlem hentydede. Naar man vil gjennemlæse Bestemmelserne i de af det ærede Medlem citerede Paragrafer og læse dem uden at have det tænkte Tilfælde for Øie, saa vil man vistnok se, at der egentlig ikke i Paragraferne er bestemt Andet, end hvad der efter min Anskuelse virkelig bør findes i dem. Det ærede Medlem pointerede meget stærkt, at det ikke var for Forseelser mod Foresatte, men for Forseelser mod Dvermænd, at Straffebestemmelserne gjaldt; men jeg maa gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at denne Adskillelse mellem Foresatte og Dvermand kan man ikke drage paa det militære Omraade. Enhver har der sin Plads paa Trappestigen; der er ingen Eigemænd, der